

at de faa det, enten fordi Maelken betales for dyrt, eller fordi de give formegen Mælk for hvert Pund Smør; det er i Virkeligheden kun det, der gør det store Overskud muligt. Jeg tror, at det er bedre, at de paagældende beholde deres Penge, end at de betale dem og senere faa dem tilbage. Jeg mener, at det vel er værdt at overveje, om man ikke skal gaa den Vej, at nedsætte Tarifferne og derved blive fri for at give Bonus og blive fri for de dertil knyttede Beregninger. Skulle vi have Bonus, saa er jeg enig med den ærede 6te Landstingsmand for 2den Kreds (B. G. C. Sørensen) i, at det er bedst, at der sker aarlig Opgørelse, thi saa fremkommer den bedste Fordeling, idet da de, der have været med til at samle Formuen, ogsaa faa Del deri. Jeg kan paa dette Punkt ligesom ogsaa med Hensyn til Sikkerhedstillæget være enig med ham, om jeg end i meget er uenig med ham.

Hovedbestemmelsen er imidlertid § 5. Man vil der regne de paagældende yngre, end de ere, med andre Ord lade dem betale mere, end de efter deres Alder skulde betale, da det er opgjort, at de, der betale for Librente eller opjat Kapitaludbetaling, nu betale for lidt. Efter hvad der er opgjort, skulle de have betalt en Million for lidt. At dette Forhold ikke bør vedblive, er en Selvfølge, og der bør altsaa naturligvis foregaa en Rettelser, men at man skal gøre den saa grundig, om jeg saa maa sige, som den er gjort i Lovforslaget, tillader jeg mig at betvivle. Man har lagt en Rentefod af $1\frac{1}{4}$ pCt. halvvaarlig til Grund for de nye Tarifberegninger. Det forekommer mig dog naturligere at blive ved 4 pCt. aarlig, som er den Rente, Anstalten er anlagt paa, end at gaa til en Rentefod af $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig. Jeg tror heller ikke, at netop dette Punkt, hvor man særlig maa ønske at faa mange af det brede Lag til at være med, er det, hvor det kan siges at være ønskeligt, at der betales Bonus. Vil man lade det ske for de to Afdelinger, hvor de paagældende ere blevne vænnede dertil, er det en anden Sag, men jeg tror ikke, at man skal gøre det her, men hellerede sørge for, at Alderdomsforsørgelsen kan blive saa billig som mulig, derfor skal man holde paa den virkelige Rente og paa dette Omraade lade Bonus falde, det vil altsaa sige, man skal ikke lade de paagældende betale større Præmie end nødvendigt. — Hvad de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget angaar, er det jo ophlyst af det ærede Medlem, der havde Ordet efter den første Taler, at i det mindste flere af dem ere Rettelser i Sammenligning med det bestaaende og altsaa vil

gøre Statsanstalten mere konkurrenceedygtig. Jeg er dog i Tvivl om, hvor vidt det er rigtigst at give Bestemmelserne i § 4, at Bøden for Indbetaling af Præmie efter Forsaldsdag bortfalder, naar Betalingen ikke udebliver mere end 14 Dage efter Forsaldsdagen. Jeg er bange for, at denne Bestemmelse vil føre til, at det vil gaa som ved Kreditforeningerne, at Interessenterne ville sige, at naar de ikke behøve at betale for, vente de saa længe. Det gaar tilsidst ud over dem, der betale punktslig, at de noget efterladende benytte sig af den givne Frist. Jeg tvivler om, at man ad Lovgivningsvejen bør hjælpe Folk til at blive mere og mere uefterrettelige med at betale.

Det er nu ikke nærmest for at gøre disse Betragtninger, at jeg har bedt om Ordet, men der er en anden Side af Sagen, som jeg ønsker at komme ind paa. Jeg tror, at, naar vi skulle til at ændre ved Loven af 18de Juni 1870, er der flere Punkter, som maa ændres. Jeg skal f. Eks. nævne et mindre Punkt, nemlig Tillægspræmien over for Selvmordere. Hovedbestemmelserne derom findes som bekendt i Lovens § 12, og Hovedreglen der er den, at i Tilfælde af Selvmord saa de paagældendes efterladte kun Policens Værdi betalt; de have ikke Ret til mere. Naar det kan godtgøres, at Selvmorderen har været i utilregnelig Tilstand, kan der med Finansministerens Samtykke tilstaaes de efterladte eller Policens Ejer et efter de forhaandenværende Omstændigheder beregnet Tillæg til Godtgørelse i Forhold til Forsikrings Betøb, men det er ingen Ret for dem, det er kun et Billighedshensyn, som Ministeren kan tage. Skulle de have Sikkerhed, kan det kun ske der ved, at den paagældende har været i Anstalten i 3 Aar, og at det paagældende Dokument, Policen eller Indtegningsbeviset, har været i det mindste 6 Uger i anden Mands Haand; der kan da opnaas Sikkerhed ved en Tillægspræmie. Det er en Bestemmelse, som ikke findes i andre Anstalter eller i alt Fald kun i enkelte, og den er jo besværende, navnlig naar Dokumentet skal bruges til at laane paa, idet det saa kan falde Laangiveren ind, at der skal sikres mod Selvmord ved en Tillægspræmie. Den er ogsaa besværlig for Embedsmændene. Saa vidt jeg ved, forlanger Kjøbenhavns Kommune, at de skulle staffe Sikkerhed ved en Tillægspræmie, som ikke er ganske ubetydelig. Det forekommer mig, at Statsanstalten ogsaa af Konkurrencehensyn meget godt kunde nøjes med, at den paagældende har været i Anstalten i 3 Aar, og at vedkommende Dokument har været 6 Uger i anden Mands